

BOŽIĆNI I NOVOGODIŠNJI PRAZNICI

Da li se na Božić odista slavi rođenje Isusa Hrista? Da li se Isus Hristos rodio 25. decembra, odnosno 7. januara? Da li su apostoli slavili Božić? Da li je izvorna novozavetna Crkva držala ovaj praznik? Znete li šta Biblija kaže za božićnu i novogodišnju jelku? Zastanite na trenutak i razmislite malo! Veoma mali broj ljudi zna **zašto** neke stvari radimo u životu i **odakle** potiču naši običaji! Svet na koji smo došli prepun je raznih običaja uz koje smo rasli i prihvatili ih zdravo za gotovo kao ispravne. Ali **nikada se nismo zapitali zašto!**

Paganski nehrišćanski praznici

Pretpostavljamo da je **Božić** kruna svih hrišćanskih praznika. Bez ikakve sumnje smo slepo prihvatili proslavu Božića kao jedno od glavnih učenja i zapovesti u Novom Zavetu! Isto tako vlada pretpostavka da se Isus rodio 25. decembra, odnosno 7. januara i da Novi Zavet ističe ovaj praznik kao vodeću hrišćansku svetkovinu. Verujemo da je običaj razmenjivanja poklona nastao zato što su mudraci darivali Bogomladenca. No, hajde da prestanemo sa pretpostavkama i zavirimo u istoriju i u Bibliju ne bismo li otkrili **činjenično stanje!**

Svi običaji koji će biti obrađeni u ovom članku su prethrišćanskog porekla, prihvaćeni delom ili u celini u obrednoj praksi crkve i u širokoj narodnoj obrednoj praksi. Uprkos tome što obredna praksa ukazuje na svoje jasno nebiblijsko poreklo, zvanična crkva daje opravdanje za nju bilo legendama o postanku nekih običaja, bilo priznanjem da ti običaji zaista nemaju nikakve veze sa hrišćanstvom, ili objašnjenjem da crkva ne stoji iza nekih od tih običaja „već ih samousmerava,“ „oni su potrebni narodu,“ „deca se raduju.“.. Kada kažemo da su običaji prethrišćanskog porekla, onda mislimo na onaj religiozni sistem koji je bio rasprostranjen među narodima, kako slovenskim tako i neslovenskim, pre primanja hrišćanstva. Ti običaji su asimilovani u obrednu praksu i verovanja kako od strane naroda, tako i od strane Crkve. To se ogleda i u obrednoj crkvenoj praksi i u porodičnoj obrednoj praksi.

Do hristijanizacije jednog sloja paganskih običaja došlo je već u trenutku kada je car Konstantin primio hrišćanstvo i kada je hrišćanstvo postalo državna religija Rimskog carstva, u IV veku naše ere. Taj prvi hristijanizovani sloj činili su običaji i verovanja kao i mnogobožački panteon tadašnjeg stanovništva Rimskog carstva (Ilira, Tračana, Grka, Rimljana). Drugi, nešto mlađi sloj potiče iz kruga verovanja i običaja koji su Sloveni imali pre doseljavanja na Balkan i pre primanja hrišćanstva. Na taj način je stvoren jedan verskoobredni amalgam iz običaja, verovanja i obredne prakse koji nisu zasnovani na Bibliji, ali su povezani s nekim biblijskim događajima i ličnostima.

Postoje dva ciklusa tih običaja: godišnji i porodični. U godišnje običaje spadaju: Božić, Uskrs, Bogojavljenje, Đurđevdan i mnoštvo drugih. U ovom članku usredsredićemo se na Božić. U porodične običaje spadaju: običaji oko rođenja, svadbene običaji, pogrebni običaji, kao i krsna slava (krsno ime ili porodična slava).

Badnji dan

Na Badnji dan, uveče uoči Božića, gozba se pravi na podu, na prostrtoj slami ili na vreći napunjenoj slamom, zavisno od mesta do mesta (koliko sela toliko običaja).

Gozba se sastoji od nekih obaveznih jela: pasulj, orasi, med; ta hrana stoji u vezi sa donjim svetom, odnosno sa kultom mrtvih. Takođe i riba, koja predstavlja simbol duše (inkarnirani duh

predaka) (1,193). „Pošto se na njoj smeju i moraju jesti samo izvesna jela, koja imaju jasan htonični karakter, jasno je da je ova gozba čast mrtvima, baš kao što je daća ili pomana čast mrtvima“ (1,193). „Da su božićni praznici u staroj srpskoj religiji bili dan mrtvih, zadušnice, to ne treba nimalo da nas iznenadi. Prema religijskim shvatanjima naših predaka, cela zimska sezona - kada besne nepogode i kada su noći duge - teška je i kritična. Tada su mrtvi u pokretu“ (1,196). Na badnjedanskoj i božićnoj trpezi vino ne sme izostati; ono simboliše krv koja se prinosi dušama umrlih i supstitucija je krvi životinjske, odnosno ljudske žrtve. Što se slame tiče, sledeća rečenica sve objašnjava: „...slama ima, za bogove i za duše predaka, naročitu privlačnu snagu. Kada su Indoevropejci dušama predaka i bogovima uopšte prinosili žrtve, prostirali bi ih oni po travi, po senu, ili po slami, i prizivali pretke i bogove da dođu na slamu i prime te žrtve“ (1,205).

Darivanje i paljenje badnjaka je običaj poznat je na čitavoj teritoriji nekadašnjeg Rimskog carstva. „Reč badnjak i običaje u vezi s njim ne poznaje nijedan od severnih slovenskih naroda“ (4,18). Badnjak se pali „u vreme zimskog solsticija, kada je snaga sunca najslabija... što pokazuje njegov izrazito solarni značaj... Paljenjem badnjaka bi se u tim kritičnim danima sunčeve slabosti njegova snaga potpomogla da može pobediti mrak i hladnoću...“ (4,19). Postupanje sa badnjakom: posipanje žitom, polivanje vinom, izgovaranje želja... ukazuje da je odnos prema badnjaku sličan odnosu prema božanstvu.

Mnogi od božićnih običaja (slama, na primer) poznati su i kod Mađara, Rumuna, Arbanasa, Nemaca, Švedana, severnih Slovena, Francuza, Engleza, Čeha, itd. Pored Srba, mnoge od božićnih običaja vrše i Arbanasi i Turci (nose i pale badnjake) (5,469), što potvrđuje da je običaj sa badnjakom rasprostranjen tamo gde je postojao uticaj rimske imperije a bez obzira na etničku pripadnost naroda, i da je običaj apsorbovan u crkvenu i versku praksu hrišćana na ovom području, ali i onih koji nisu hrišćani.

Božić

Na sam dan Božića jede se božićnje pečenje koje predstavlja žrtvovanje životinje. I to potvrđuje da je reč o prazniku kulta predaka kojima se toga dana pruža prilika da se nahrane i ogreju.

Sve što smo naveli u vezi s proslavljanjem Božića pokazuje da za njegovo slavljenje nema nikakvog uporišta u Bibliji, već samo u prethrišćanskim običajima i verovanjima. Hrišćani smatraju Bibliju osnovom i izvorom hrišćanske vere, i ona to i jeste, budući da je u njoj objavljen život Isusa Hrista u koga hrišćani veruju. U toj istoj Bibliji, o žrtvama prinesenim mrtvima Bog kaže: „...i jedošne prineseno na žrtvu mrtvima. I rasrdiše Boga delima svojim, i udari u njih pogibao“ (Psalam 106:28,29.)

Prema badnjaku se ljudi odnose kao prema božanstvu; hrišćanske crkve, kako zapadna tako i istočna, pune su kipova, ikona, relikvija koje se poštuju i daruju. Evo šta Biblija kaže o toj tradiciji: „Koji grade rezane likove, svi su ništa, i mile stvari njihove ne pomažu ništa, i one su im svedoci da ne vide i ne razumeju, da bi se posramili. Ko gradi boga i lije lik nije ni na kakvu korist. Seče sebi kedre, i uzima česvinu i hrast,... i biva čoveku za oganj. I uzme ga te se greje, upali ga, te peče hleb, i još gradi od njega boga i klanja mu se; gradi od njega rezan lik; pada na kolena pred njim. Polovinu loži na oganj, uz polovinu jede meso ispekavši pečenje, i biva sit, i greje se... a od ostatka gradi boga,... pada pred njim na kolena i klanja se, i moli mu se i govori: izbavi me jer si ti bog moj... Panju drvenom hoću li se klanjati? Taki se hrani pepelom, prevarno srce zavodi ga da ne može izbaviti duše svoje...“ (Isaija 44:14-16,17,19,20). „Koji govore drvetu: ti si otac moj; i kamenu: ti si me rodio; jer mi okrenuše leđa a ne lice a kad su u nevolji govore: ustani izbavi nas. A gde su bogovi tvoji koje si načinio sebi? Neka ustanu, ako te mogu izbaviti...“ (Jeremija 2:27,28).

Hrišćani koji su pravu službu Bogu zamenili svojom tradicijom iz paganstva treba da razmisle o Božjoj opomeni: „Što se ovaj narod približuje ustima svojim i usnama svojim poštuje me, a srce im daleko stoji od mene, i strah kojim me se boje zapovest je ljudska kojoj su naučeni“ (Isaija 29:13). Kada je Isus došao na ovu Zemlju, uputio je pitanje svima onima koji su tradiciju smatrali važnijom od Božjih zapovesti: „Zašto vi prestupate zapovest Božju za običaje svoje?“ (Matej 15:3). „No zaludu me poštuju učeći naukama i zapovestima ljudskim. Jer ostaviste zapovesti Božje, a držite običaje ljudske,... dobro ukidate zapovest Božju da svoj običaj sačuvate“ (Marko 7:7-9).

Naučno je utvrđeno da su badnjedanska večera i božićna gozba žrtva precima, mrtvima, bogovima starog panteona. U Prvoj poslanici Korinćanima, 10:20,21, apostol Pavle kaže: „...Što žrtvuju neznabošci, đavolima žrtvuju a ne Bogu; a ja neću da ste vi zajedničari sa đavolima. Ne možete piti iz čaše Gospodnje i čaše đavolske; ne možete imati zajednice u trpezi Gospodnjoj i u trpezi đavolskoj.“ Drugim rečima, biblijsko hrišćanstvo i široko rasprostranjena obredna i običajna praksa u vezi s Božićem (kao i u slučaju nekih drugih „hrišćanskih“ praznika) nemaju ničeg zajedničkog. Biblija dalje kaže da se njena reč ne prekraja i ne prilagođava tradiciji: „Ako ko dometne ovome, Bog će nametnuti na njega zla napisana u knjizi ovoj; i ako ko oduzme od reči knjige proroštva ovoga, Bog će oduzeti njegov deo od knjige života...“ (Otkrivenje 22:18,19).

Božić (engleski *Christmas*, što znači „Hristova misa“) u stvari potiče od rimokatoličke mise. Odakle katolicima takav običaj? Taj običaj dolazi iz **paganskih** svetkovina koje su se održavale 25. decembra, na dan rođenja **boga sunca** - Sola! Božić zapravo predstavlja drevni obred **valizma** (obožavanje boga sunca Vala), kulta koji Biblija osuđuje kao najgadniju idolopokloničku praksu! Štaviše, nigde u Novom Zavetu nema **ni spomena** o Božiću. Ni apostol Pavle, ni drugi apostoli, ni rana istinita hrišćanska crkva nije svetkovala Božić! Ideja da se Isus rodio 25. decembra je jedna od **gatalica ili priča** (Druga Timoteju 4:4), za koje apostol Pavle proriče da će prevariti svet u ovim poslednjim vremenima. Prava istina je to da Božić uopšte **ne predstavlja** dan Hristovog rođenja! Štaviše, ma koliko taj praznik značio mnogima, njegovo poreklo nije hrišćansko nego pagansko - vavilonsko!

Ali, kakve to ima veze? Nije li ispravno svetkovati Božić u svakom slučaju? Zar nije dobro i lepo to praznično „**raspoloženje**,“ bez obzira na to kako je nastao sam praznik? **VIDEĆEMO!**

Isus nije rođen 7. januara

Evo zanimljivog **dokaza** o tome kada je rođen Isus, što svakako nije moglo da bude zimi! Kada je Božji Sin došao na svet, evo šta se dešavalo: „A u istom tom kraju pastiri su noćivali pod vedrim nebom stražareći **kod** svoga stada“ (Jevanđelje po Luci 2:8). Ovo nikako nije moglo da se događa u decembru ili januaru pošto su pastiri u Palestini silazili sa planine najkasnije do prve polovine oktobra i zatvarali ovce zbog hladne kišne sezone koja nastupa u drugoj polovini tog meseca. Primitićete da sama Biblija (u Pesmi nad pesmama 2:11 i Knjizi Jezdrinoj 10:9,13) dokazuje da zima u Palestini donosi kišu, zbog čega je sasvim izvesna nemogućnost da pastiri spavaju na otvorenom u decembru ili januaru. Tadašnji Jevreji su obično u rano proleće izgonili ovce u polja i pustinje, u vreme pred Pashu (Pesah) i tamo bi ih ostavljali **do prvih kiša**, piše Adam Klark u V tomu svojih komentara (strana 386). U nastavku teksta autor dodaje:

„Dok su boravili u polju, pastiri bi danonoćno stražarili pokraj svojih stada. S početkom prve kiše u rani mesec Marhešvan, a to su oktobar i novembar po našem kalendaru (pošto ovaj mesec počinje **sredinom našeg oktobra**), nalazimo da pastiri u to vreme čuvaju ovce na poljima tokom celog **leta**. Pa, budući da se tada još **nisu bili** vratili kući, argument da te godine oktobar još nije bio počeo samo je puka pretpostavka, kao i to da je naš Gospod rođen **25. decembra**, kada na poljima nije bilo jedne jedine ovce; takođe je isključena mogućnost da je Isus rođen posle **septembra**

budući da su ovce još uvek bile na otvorenom, i to **noću**. Na osnovu toga treba odbaciti pretpostavku da je Isus rođen u mesecu decembru. Hronologija nam ukazuje na činjenicu da su te noći ovce stajale na otvorenom.“

Svaka enciklopedija i druga literatura od autoriteta tvrdi da Hristos nije rođen 25. decembra. Katolička enciklopedija otvoreno govori o tome. Tačan datum Hristovog rođenja uopšte **nije poznat**, što priznaje svaki merodavni autoritet u svetu, mada bih vam, kada bi ovde bilo mesta, ukazao na stihove u Svetom Pismu koji, ako ništa drugo, daju čvrste osnove za tvrdnju da je Hristos rođen rane jeseni, verovatno u mesecu septembru - približno šest meseci nakon biblijskog praznika Pashe.¹ Da je Bog želeo da se pridržavamo i proslavljamo Hristovo rođenje, On ne bi od nas u potpunosti sakrio tačan datum Njegovog rođenja.

Enciklopedije kažu...

Ni u Novom Zavetu, niti bilo gde drugde u Bibliji ne postoji ijedna reč o tome da treba držati Božić. Vođeni nadahnutim učenjima apostola Petra, Pavla i drugih, hrišćani u prvom veku nikada nisu proslavljali Božić. **Nijedan biblijski autoritet** ne nalaže svetkovanje tog praznika, ma kako to čudno izgledalo. Odakle nam onda takav običaj? Budući da je Božić dospelo u naše krajeve preko Rimokatoličke crkve, proverićemo šta kaže enciklopedija koju je objavila ta crkva. Pod odrednicom „Božić“ stoji sledeće:

„Božića **nema** među praznicima najranije hrišćanske Crkve. Prvi dokazi o postojanju te svetkovine **potiču iz Egipta**. **Paganski običaji** vezani za mesec januar podsećaju na Božić.“ U nastavku teksta priznaje se istina da „u Svetom Pismu **samo grešnici** slave svoj rođendan, dok sveci to ne čine.“

Enciklopedija Britanika tvrdi: „Božić nije postojao među ranijim praznicima u crkvi...“ Dakle, taj praznik nije uspostavio Isus Hristos, apostoli ili neki drugi biblijski autoritet, već je on tek kasnije odabran iz paganskih običaja i uveden u hrišćansku religiju.

Enciklopedija Amerikana kaže: „Prema mnogim izvorima Božić se nije slavio u prvim vekovima hrišćanske crkve pošto se u hrišćanstvu uobičajilo proslavljanje smrti istaknutih ličnosti, a ne njihovog rođenja...“ („sveta večera“, ustanovljena u Novom Zavetu, predstavlja spomen na Hristovu **smrt**). „...Tek u **četvrtom veku** uspostavljen je ovaj praznik u znak sećanja na taj događaj (Hristovo rođenje). Pošto se nije pouzdano znalo koji je datum rođenja Isusa Hrista, Crkva u zapadnom Rimskom Carstvu je u petom veku naredila da se Božić zauvek proslavlja **na dan starog rimskog festivala posvećenog rođenju Sola!**“

Kako je taj paganski običaj dospelo u Crkvu?

Obratite sada pažnju! Gore priznati istorijski izvori tvrde da tokom prvih dvesta-trista godina hrišćanske crkve hrišćani **nisu** držali Božić! Tek negde u **četvrtom** veku naše ere taj praznik prodire na Zapad, tačnije u Rimsku crkvu da bi tek u **petom** veku ta crkva naredila da se Božić slavi kao zvaničan „hrišćanski“ praznik! Dakle, kako se jedan takav bezbožan običaj **uvukao** u takozvano hrišćanstvo? Šaf-Hercogova enciklopedija, u svom tekstu koji nosi naslov „Božić“, daje jedno dobro objašnjenje o tome kako se odvijao taj proces:

„Ne može se precizno odrediti koliko je datum ovog praznika zavisio od najkraćeg dana u godini i paganskog festivala Brumalije (25. decembar), koji pada odmah nakon Saturnalija (17-24.

¹ Detaljno objašnjenje biblijskih tekstova iz kojih se može ustanoviti približan datum Hristovog rođenja možete pogledati na sledećoj adresi: <http://www.new-life.net/chrtms10.htm>
Bog je namerno sakrio datum Hristovog rođenja da ne bi ljudima davao povoda za idolatriju povezanu sa astrologijom i slavljenjem rođendana.

decembar), kada se proslavljao dolazak „novog sunca.“ Paganski festivali - Saturnalija i Brumalija - **bili su isuviše duboko ukorenjeni u narodne običaje da bi se za njih moglo reći da su nastali pod uticajem hrišćanstva...** Paganski festival koji se proslavljao orgijama i razuzdanim veseljem bio je toliko popularan, da je hrišćanima bilo drago što su pronašli izgovor da, uz neke manje promene u duhu i načinu svog slavlja, nastave da ga drže. Hrišćanski propovednici na Zapadu i Bliskom istoku protestovali su protiv nedolične ispraznosti kojom se proslavljalo rođenje Hristovo. Hrišćani u Mesopotamiji su **optužili svoju braću na Zapadu za idolatriju i obožavanje sunca pošto su ovi prihvatili taj paganski festival kao hrišćanski praznik.**“

Ne zaboravite da je rimski svet po svojoj prirodi **paganski**. Pre četvrtog veka naše ere broj hrišćana u Rimskom Carstvu bio je mali. No, iako se njihov broj povećavao, hrišćani su neprestano bili izloženi progonu od strane Rimske vlade i rimskih pagana. Međutim u četvrtom veku na rimski presto dolazi car Konstantin, koji ispoveda hrišćanstvo. On stavlja hrišćansku religiju u istu zakonsku kategoriju sa paganizmom i tada stotine hiljada ljudi u rimskoj civilizaciji počinje da prihvata takvo popularno hrišćanstvo. Ali ne treba zaboraviti da su ljudi u rimskom svetu rasli sa **paganskim** običajima u kojima centralno mesto zauzima idolopoklonički festival koji se održava 25. decembra. Svake godine ljudi su se tog dana veselili u naročitom prazničnom **raspoloženju i duhu**, pa budući da je ta svetkovina bila „pravo“ **uživanje**, ljudi nisu želeli da je se odreknu! Šaf-Hercogova Enciklopedija objašnjava i to da je Konstantin u četvrtom veku zvanično priznao nedelju kao hrišćanski dan odmora (na engleskom „SUNday“, odnosno „dan sunca“). Stoga su pagani, koji se već tada masovno okreću „hrišćanstvu,“ primili taj dan paganskog obožavanja **sunca** i uticaj manihejstva (teorije koja identifikuje Sina Božijeg kao fizičko **sunce**), što im je poslužilo kao izgovor da svoj paganski festival - 25. decembar (datum rođenja boga **sunca**) - proglase danom rođenja Sina Božijeg. Tako je Božić dospao u naše takozvano hrišćanstvo! Taj praznik se može zvati bilo kojim **imenom**, ali on i dalje ostaje taj stari paganski festival u kome se obožava sunce, a jedino što se promenilo je ime kojim ga danas zovemo! Zeca možete nazvati „lavom,“ ali on će i dalje ostati samo običan zec.

Još jedan citat iz Britanike: „Moguće je da su još 354. godine izvesni Latini prebacili datum sa 6. januara na 25. decembar, kada pada praznik **u čast boga Mitre ili rođenja nepobedivog SUNCA**. Sirijci i Jermeni ostali su verni 6. januaru, optužujući Rimljane da su **obožavaoci sunca i idolopoklonici**, utvrdivši da je praznik na dan 25. decembra izmišljotina Cerintovih učenika.“

PRAVO poreklo Božića

Ako je Božić stigao u naše krajeve preko Rimokatolika, a oni su ga preuzeli iz paganizma, odakle onda paganima taj praznik? Gde, kada i kako je nastao Božić?

Božić je glavni običaj izopačenog sistema koji svako biblijsko proročanstvo i učenje naziva **VAVILONOM**. Njegovo praktikovanje započelo je u prvobitnom Vavilonu, gde se taj običaj i razvio za vreme vladavine cara Nimroda! Da, Božić vuče korene iz civilizacije koja je nastala nedugo nakon velikog Potopa u Bibliji (Nojeve barke). Izvorni osnivač vavilonskog sistema je u stvari Nimrod, unuk Nojevog sina Hama. Još od tog doba ovaj sistem dominira nad celim svetom. Vavilon predstavlja sistem organizovanog takmičenja među vladama i carstvima u kojima upravljaju smrtni ljudi i zasniva se na ekonomskoj praksi utrivanja (konkurencije) i stvaranja profita. Nimrod je bio graditelj vavilonske kule - izvornog Vavilona, kao i Ninive - drevne asirske prestonice - i mnogih drugih gradova. On je organizator prvog svetskog **carstva**. Njegovo ime na hebrejskom dolazi od reči „Marad,“ što znači „onaj koji se pobunio“ (Prva knjiga Mojsijeva 10:6, 8-12). Mnogi stari spisi sadrže obilje podataka o ovom čoveku, začetniku velikog, organizovanog, opštesvetskog otpada od Boga, koji i dan danas preovladava u celom svetu.

Nimrod je bio veliki zlikovac. Za njega se tvrdi da se oženio rođenom majkom - Semiramidom. Nakon njegove iznenadne smrti njegova majka-žena počela je da propagira zlu doktrinu po kojoj je Nimrod navodno preživeo smrt tako što je postao duh. Semiramida je tvrdila da je preko noći iz jednog mrtvog panja izraslo razgranato zimzeleno drvo koje simboliše Nimrodovo rođenje u novi život. Propagirala je i to da Nimrod svake godine na svoj rođendan posećuje to zimzeleno drvo i ostavlja poklone na njemu. Dan Nimrodovog rođenja bio je 25. decembar! Upravo tu se krije pravo poreklo božićne jelke.

Spletkama i manipulacijama, Semiramida je uspela da postane vavilonska „carica nebeska,“ a Nimrod, mada pod raznim imenima, „nebeski božanski sin.“ U tom idolopokloničkom kultu Nimrod je, nakon navodne regeneracije, postao i lažni Mesija, sin paganskog boga Sunca - Vala! „Majka i sin“ (regenerisani Nimrod i Semiramida) postali su glavni predmeti obožavanja u tom lažnom **vavilonskom** sistemu, a sam kult proširio se po celom svetu. U različitim zemljama i na različitim jezicima „majka i sin“ nose različita imena. U Egiptu su poznati kao Izida i Oziris, u Aziji kao Cibela i Dijus, a u paganskom Rimu kao Fortuna i Jupiter. Krivotvorine Madone pronađene su čak i u Grčkoj, Kini, Japanu i Tibetu i to **mного godina pre rođenja Isusa Hrista!**²

U četvrtom i petom veku stotine hiljada pagana u rimskom svetu „prihvataju“ novopopularizovanu religiju – „hrišćanstvo,“ ali zadržavaju stare paganske običaje i verovanja pod plaštom IMENÂ koja zvuče hrišćanski. Tako je ideja o Madoni i slika „majke i deteta“ stekla popularnost koja je naročito dolazila do izražaja za vreme Božića. **Svi** smo se rodili i bili vaspitani u ovom vavilonskom svetu. Duboko smo zagazili u sve te običaje koje, evo, praktikujemo već celoga života. Učili su nas da te običaje prihvatimo sa strahopoštovanjem, kao nešto presveto. Nikada nismo marili da otkrijemo odakle su nam došli ti običaji - iz Biblije ili iz paganskog idolopoklonstva!

Kada otkrijemo istinu obično budemo šokirani. Nažalost, čista istina vređa neke ljude! Međutim, Bog zapoveda svojim vernim propovednicima: „*Viči iz grla*, ne usteži se, podigni glas svoj kao truba, i *objavi narodu mojemu bezakonja njegova.*“ Ove činjenice su možda šokantne, ali to je čista istorijska i biblijska istina! Prava postojbina Božića je drevni Vavilon. Božić je sastavni činilac organizovanog otpada kojim je sotona držao prevareni svet u svojoj šaci tokom svih proteklih vekova! U Egiptu se oduvek verovalo da je sin boginje Iris (egipatsko ime za „caricu nebesku“) rođen 25. decembra. Većina paganskog sveta slavila je taj čuveni rođendan mnogo vekova pre rođenja Isusa Hrista.

25. decembar **nije** datum rođenja Isusa, istinitog Hristosa! Apostoli i rana istinita hrišćanska Crkva **nikada** nisu slavili dan Hristovog rođenja. Ne postoji nijedna zapovest, ni nalog u Bibliji o proslavi tog praznika. Naprotiv. Verovali ili ne, slavljenje rođendana je paganski, a ne hrišćanski običaj. Biblija nam ne nalaže da obožavamo „Majku i dete.“ Apostoli i rani **istiniti** hrišćani nikada nisu činili tako nešto! Sveto Pismo spominje da je anđeo rekao Mariji: „Raduj se, blagodatna! Gospod je s tobom,“ a u nastavku tog stiha piše: „Blagoslovena si ti među ženama“ - dodatak koji u najverodostojnijim izvornim grčkim rukopisima ne postoji. Jelisaveta je rekla Mariji: „Blagoslovena si ti među ženama,“ a sama Marija: „Od sad će me zvati blaženom svi naraštaji“ (Jevanđelje po Luci 1:28, 42, 48). Marija je dobila veliki blagoslov od Boga koji su zaista priznale sve potonje generacije, ali to ne znači da od nje treba praviti božanstvo, obožavati njenu ličnost ili je smatrati bogoslovom. Ona je obično ljudsko biće. Rasprostranjeno obožavanje Marije, „Majke

² Rodbinske veze između paganskog „trojstva“ – Nimrod (u Daničićevom prevodu, Nevrod), Semiramida, Tamuz – izgleda da se ne mogu pouzdano utvrditi, ali prema svedočanstvima Svetog Pisma i poznate istorije, jasno je da se radilo o kurvarima (plus incest u porodici), nasilnicima i idolopoklonicima, osnivačima paganske religije posle Potopa i većim manipulativnim i satanistima, čija popularnost je posthumno rasla i pretvorila se u niz legendi među narodima.

Božije“ i doktrina o prisnovevstvu (tvrdnja da je ostala devica do kraja života) načinili su od nje krivotvorenog posrednika između Boga i ljudi, što predstavlja nastavak drevnog vavilonskog idolopoklonstva koje se ustoličilo veštima obmanama Nimrodove žene Semiramide. Taj oblik idolopoklonstva neraskidivo je povezan sa idejom o „Božiću!“ Tako su stare idolopokloničke „haldejske misterije“ - čiji je rodonačelnik Nimrodova žena - preko paganskih religija dospale u katoličku crkvu, ali pod novim imenima koja zvuče hrišćanski. Iz katoličke crkve ove misterije su prenete na protestanske veroispovesti, nakon čega su se proširile i na sav današnji svet!

Poreklo svetog venca i imele

Odakle nekim ljudima običaj da drže **imelu**? Ovu biljku su zimi koristili stari pagani tokom festivala sunčeve prekretnice (suncostaja ili solsticija), pošto se smatralo da je imela, zbog njene navodno čudesne isceliteljske moći, svetinja za **SUNCE**. Paganski običaji ljubljenja ispod imele predstavljaju prvi korak u noć bančenja i pijane razuzdanosti - proslavu smrti „starog“ i rođenja „novog“ sunca u vreme zimskog suncostaja. Imela - svetinja u paganskim praznicima - je **parazit!** I sveta jagoda se smatrala svetinjom za boga sunca. Čak i paljenje vatre i sveća u hrišćanskim ceremonijama predstavlja puki nastavak paganskog običaja da se bog sunca, koji polako klone, podstakne na život kada sunce stigne na najnižu tačku na južnim nebesima! U knjizi „Odgovori na pitanja“ autor Frederik Haskins piše: „Prema verovanju mojih izvora, upotreba božićnih venaca vodi poreklo od paganskih običaja da se ukrašavaju zgrade i svetilišta za vreme praznika koji se slavio istog dana kad i Božić. Božićna jelka potiče iz Egipta, ali je ovaj običaj uveden mnogo ranije u odnosu na vreme kada se Božić pojavljuje kao praznik.“

Čak i BOŽIĆ BATA (DEDA MRAZ)!

Ali dobri stari Deda Mraz ili Božić Bata sigurno nije tvorevina paganizma! Nažalost - **jeste**. Stvarni Deda Mraz po svom karakteru nije tako svet i velikodušan kako to mnogi pretpostavljaju! Deda Mraz potiče od „Svetog Nikole,“ rimokatoličkog biskupa iz petog veka. U jedanaestom izdanju Enciklopedije Britanike, tom XIX, str. 648-9, kaže se sledeće: „Sveti Nikola, biskup iz Mire. Svetac koga su Grci i Latini slavili šestog decembra... Legenda o Svetom Nikoli, koja kaže da je potajno darovao miraz trima kćerima jednog siromašnog građanina, smatra se izvorom starog običaja da se na noć Svetog Nikole (6. decembra) krišom ostavljaju pokloni. Ovaj običaj je **potom prenet na dan Božića**, pa otuda i potiče veza između Božića i Božić Bate.“

Roditelji kažnjavaju decu za laž, ali u vreme Božića ili Nove godine oni sami pričaju deci laži o Deda Mrazu! Možda zato nije čudo što mnoga deca kad porastu saznaju istinu, pa poveruju da je činjenica o postojanju Boga samo još jedan mit i legenda. Da li je **hrišćanski** učiti decu mitovima i lažima? Bog kaže: „**NE SVEDOČI LAŽNO!**“ Možda je laganje po ljudskom rezonovanju opravdano i **ispravno**, ali Bog kaže: „Neki se put **čini** čoveku **prav**, a kraj mu je put k **smrti**.“ U engleskom jeziku čak postoji izraz „stari Nik,“ termin koji se odnosi na đavola! Da li mislite da ima neke veze između te dvojice? Sotona se pojavljuje kao „anđeo **svetla**,“ sa ciljem da prevari ljude!

I tako, kada ispitamo činjenice, ostajemo zapanjeni nad otkrićem da uobičajeno držanje Božića nakon svega i nije prava hrišćanska praksa, nego paganski običaj - jedan od **vavilonskih** puteva na kojima se obreo naš narod!

Šta kaže Biblija za božićnu jelku?

Ali ako Biblija čuti o držanju **Božića** i u njoj nije zapisano da su apostoli i rana istinita Crkva svetkovali taj praznik, onda **mora** da piše nešto o božićnoj i novogodišnjoj jelci! Mnogi će se zaista iznenaditi kada budu čuli, a evo šta kaže Biblija - Knjiga proroka Jeremije 10:1-6: „Ovako veli

Gospod: **ne učite se putu kojim idu narodi... Jer su uredbe u naroda taština (ništavilo)**, jer seku DRVO u šumi, delo ruku umetničkih sekirom; srebrom i zlatom ukrašuju ga, klinima i čekićima utvrđuju ga da se ne pomiče.“

Savršen opis božićne jelke koja za Gospoda predstavlja „put naroda - uredbu (običaj) naroda.“ U ovom biblijskom tekstu nam se zapoveda da se ne učimo takvom putu i da ga ne sledimo! Taj put se u ovom pasusu Svetog Pisma smatra idolopoklonstvom. Peti stih podseća na činjenicu da drveta ne mogu da govore i hodaju - moraju da se nose. „Ne boj ih se (drveta), jer ne mogu zla učiniti, a ne mogu ni dobra učiniti.“ To nisu bogovi kojih se treba plašiti. Neki čak pogrešno tumače ovaj stih misleći da je njegova poenta u tome da istakne kako nije važno da li čovek ima božićno drvo ili ne, ali ovaj stih tu uopšte ne kaže.

Davanje poklona - nije li to u skladu sa Svetim Pismom?

Ali kada je reč o najvažnijem delu proslave Božića - kupovanju i davanju poklona - mnogi će trijumfalno uzviknuti: „Barem za to nam Biblija kaže da tako treba raditi! Nisu li mudraci odneli darove Bogomladencu?“ I u ovom slučaju očekuje nas poneko **iznenadenje** kada budemo saznali **pravu istinu!** Prvo obratimo pažnju na istorijsko poreklo običaja razmenjivanja darova, a potom i da vidimo šta Biblija tačno kaže o tome. Citiramo iz „Biblioteka Sakra,“ tom XII, strana 153-155: „Razmena poklona među prijateljima karakteristična je za Božić i Saturnaliju, pa zato mora da su ga **hrišćani prihvatili od pagana**, kao što Tertulijan jasno upozorava.“

Činjenica je da običaj razmenjivanja poklona među prijateljima i rođacima u vreme Božića, koji se tako čvrsto ukorenio, **nema u sebi ni najmanji trag hrišćanstva!** To zaista izgleda veoma čudno! Taj običaj ne slavi rođenje Isusa Hrista, niti je nastao u čast tog dana, niti u čast Bogomladenca! Pretpostavite da neka vama draga osoba slavi rođendan i da želite da ga proslavite sa njom. Da li biste u tom slučaju pokupovali izdašne poklone za sve goste na žurci, razmenili ih sa prijateljima i onima koji su vam dragi, **a da potpuno ignorišete** kupovanje poklona onome čiji rođendan slavite? Gledano iz tog ugla izgleda kao apsurd, a upravo to rade ljudi svuda u svetu! Oni slave dan koji **ne predstavlja** datum Hristovog rođenja, troše novac koji su s mukom zaradili na poklone koje potom razmenjuju sa prijateljima i rođacima. Štaviše, iz mog višegodišnjeg iskustva koje verujem da većina propovednika može da potvrdi, mogu slobodno da kažem da sa približavanjem meseca decembra i januara skoro svi nominalni hrišćani potpuno zaborave poklon za **Hrista**, kao i **razlog Njegovog rođenja**.

Sada uzmite u obzir reč Biblije o davanju poklona na dan kada je rođen Isus Hristos, u Jevanđelju po Mateju 2:1-11: „A kad se rodi Isus u Vitlejemu Judejskome, za vremena cara Iroda, a to dođu mudraci od istoka u Jerusalim i kažu: Gde je **car Judejski**... I ušavši u kuću videše dete s Marijom materom njegovom, i padoše i pokloniše mu se; pa **otvoriše dare svoje** i darivaše ga: zlatom, i tamjanom, i smirnom.“

ZAŠTO je Isus darivan?

Vidite da su se oni raspitivali za dete Isusa koje je rođeno da bude **car** Jevreja! **Zašto** su mu onda odneli darove? Da li zato što je bio Njegov rođendan? To sigurno nije bio razlog, jer su mudraci došli da ga vide nekoliko dana nakon njegovog rođenja! Da li su to učinili nama za primer da bismo mi danas kupovali poklone jedni drugima? Ne. Dobro čitajte: oni nisu razmenili poklone između sebe, nego „darivaše njega.“ Dakle, **svoje** poklone dali su **Hristu**, a ne svojim prijateljima, rođacima ili jedan drugome! **Zašto?** Dopustite da citiram iz „Komentara“ Adama Klarka, tom V, strana 46: „Stih 11. (**I darivaše ga**). Ljudi sa istoka nikada nisu izlazili pred careve i velikane bez **poklona** u ruci. Ovaj običaj se može često primetiti u Starom Zavetu, a on još uvek postoji na

Istoku i nekim novootkrivenim južnim ostrvima.“ Tu se dakle krije odgovor! Mudraci nisu uvodili nekakav **novi** hrišćanski običaj razmenjivanja poklona među prijateljima u čast Hristovog rođenja. Oni su sledili **stari** istočni običaj da daruju **cara** kada pred njega izađu. Mudraci su **lično izašli** pred rođenog **cara** Jevreja, pa je običaj nalagao da iznesu **darove**, baš kao što je i carica Šiva (carica Savska) donela darove Solomonu u Starom Zavetu i kao što mnogi danas nose poklon kada idu u važnu posetu.

Ne, običaj davanja poklona se uopšte ne zasniva na tom događaju o kojem smo pročitali u Svetom Pismu. Naprotiv, kao što se vidi iz gornjeg citata iz istorije, reč je o **nastavku** starog **paganskog** običaja.

Nismo ni SVESNI da živimo U VAVILONU

Božić i Nova godina su se pretvorili u *komercijalnu* sezonu koja se svake godine izdržava od velike reklame. U mnogim prodavnicama i na ulicama vide se maskirani „Deda Mrazovi.“ Novine pišu o **duhu** Božića, prazničnom **raspoloženju** koje vlada tih dana i navodnom značenju tog praznika. Lakovernim ljudima je toliko toga uliveno u glavu da se mnogi uvrede kada im se kaže **istina!** Svake godine stvara se to „Božićno i novogodišnje raspoloženje,“ ne zato da bi se slavio Hristos nego da bi se prodala **roba!** Uostalom, kao i sve sotonine prevare i ova se pojavljuje kao „anđeo **svetla,**“ budući da je napravljena da izgleda kao nešto što je **dobro**. Svake godine troše se milioni u svim valutama kada nastupi taj nalet trgovine naveliko i to na **štetu** svega onoga zbog čega je **Hristos i došao na ovaj svet!** Ta sezona kupovine deo je **vavilonskog** ekonomskog sistema!

Živimo u **Vavilonu**, kao što je biblijsko proročanstvo i predskazalo, a da toga nismo ni svesni! Upozorenje stoji u Knjizi Otkrivenja 18:4 – „**Izadite** iz nje, narode moj, da se ne pomešate sa njenim **gresima** i da vam ne naude **zla njena** koja uskoro dolaze.“

Literatura:

1. Veselin Čajkanović, Mit i religija u Srba, izabrane studije, Beograd 1973.
2. Miodrag Popović, Vidovdan i časni krst, ogled iz književne arheologije, Beograd 1977.
3. Dr Milovan Gavaci, Etnografski sastav
4. Dr Milovan Gavaci, Godina dana hrvatskih narodnih običaja, Zagreb 1939.
5. Dr Milenko S.Filipović, Etničke prilike u Južnoj Srbiji, Skopje 1937.
6. Sveto pismo Staroga i Novoga zaveta, prevod Đura Daničić i Vuk Stefanović-Karadžić, izdanje Britanskog i inostranog biblijskog društva, 1955.
7. Frederik Haskins, Odgovori na pitanja
8. Biblioteka Sakra, tom XII.
9. Adam Klark, Komentari, tom V.
10. Enciklopedija Britanika.
11. Enciklopedija Amerikana.